

Spännande musikäventyr

[Musikrec.] 2009-01-17 05:50:00
 Vid introduktionen av torsdagens konsert omtalades Claude Debussys "En fauns eftermiddag" som ett kontrasterande verk i förhållande till dåtidens dominans av wagneraktigt musik - en utsaga som är ganska anmärkningsvärd, eftersom Debussy tidigt var hängiven wagnerian - och i mångt och mycket kan den slöjartat drömska karaktären i Debussys musik faktiskt påminna om just Wagner.

Dalasinfoniettan inledde en smula trevande, men under mångsidige och talangfulle Hans Eks ledning letade man sig in mot centrum av Debussys egenartade verk, här framfört i ett sällan spelat arrangemang av Schönbergeleven Benny Sachs. I denna version lät "En fauns eftermiddag" ännu djärvare än i den vanliga.

Orkestern fortsatte med Charles Ives och dennes "Central Park in the dark" från 1906; ett spännande, eklektiskt och komplext stycke där motstridiga teman bullar upp sig i mitten för att i ytterändarna smalna av i vad dirigent Hans Ek kallade en musikalisk beskrivning av tystnad!

Här spelades verket sammanbundet med Arvo Pärts kända "Silouan's Song" - som också hämtar styrka från ett slags nolläge. Någon annan egentlig vits med denna samkörning är dock svår att se. Pärts känslomättade, melankoliskt dramatiska musik gjordes flint, men ett mer passionerat uttryck, en större utlevelse i musikerleden, skulle ha gett den där extra glöden som nu saknades.

Kvällen avslutades med en urpremiär. Tillsammans med gruppen Anagram framförde Dalasinfoniettan Anna Einarssons "Reveries" (Drömmar); ett mångformat verk som djärvt rör sig mellan genrerna och som beställts av Musik i Dalarna. Hans Ek hade en tuff uppgift i dessa tonala utmarker men visade sig mycket talangfull i konsten att leda musikerna genom den ibland ganska snåriga musiken.

Anna Einarsson sjöng långa strofer (hon har en underbar, perfekt jazzröst) och däremellan samverkade orkestern och Anagram med delvis datorstyrd musik i ett spännande äventyr, som konstnärligt knappast kan sägas vara fulländat - men där man ändå får vara med om hisnande utflykter mellan musik à la Fasching när det var som bäst, symfonirocksartade episoder (jag associerade till Queen och "Bohemian Rhapsody"), elektronisk ljudverkstad à la Moderna museets 60-talshappenings, och skärande höga, såriga sekvenser i Allan Pettersson-stil. Däremellan rymdaktiga sessioner som kom mig att minnas

Laurie Anderssons suggestiva multimediashower på 1990-talet.

BJÖRN GUSTAVSSON